

Františkovo slovo

č.158

Papež k polským poutníkům: Vaší Královnou je Matka

Ježíš chtěl, aby církev měla viditelný střed v Petrovi

Připomínka povolání oživuje naději

Římský biskup se setkal s představiteli judaismu

Změnit způsob našeho vztahování se ke světu - vyzývají František a Bartoloměj

výtah hlavních myšlenek z promluv papeže Františka a zpráv z Vatikánu. Plné znění naleznete na stránkách Radio Vaticana.

Papež k polským poutníkům: Vaší Královnou je Matka

Vatikán/Čenstochová. Videoposelstvím ke 300. výročí korunovace milostného obrazu Čenstochovské Madony (foto) na Královnou Polska oslovil dnes dopoledne papež František účastníky národní poutě na Jasné Hoře. „S velkou sympatií“ zdraví v úvodu Petrův nástupce poutníky, kteří po dlouhé cestě dorazili spolu s drahými bratry biskupy a kněžími do duchovní metropole Polska“.

„Je-li Čenstochová srdcem Polska, pak má Polsko mateřské srdce; znamená to, že jeho život tepe spolu s Matkou Boží. Jedině jí všechno svěřujete: minulost, přítomnost, budoucnost, radosti i úzkosti svého osobní života i života své milované vlasti.

Toto je překrásné. A pro mne je pěkné připomenout si, jak jsem loni spolu s vámi stanul před zraky Matky, díval se do očí Madony a jejímu srdci svěřoval vše, co leželo na srdci mně i vám. Uchovávám v živé paměti ony chvíle, onu radost, že jsem i já přišel jako poutník, abych před zraky Matky spolu s vámi oslavil 1050 let od křtu Polska.

Dnes vás shromažďuje v obrovském počtu další milost: před třemi sty lety papež rozhodl korunovat obraz Jasnohorské Madony, vaší Královny. Je to velká pocta mít Matkou Královnou, samu Královnou andělů a svatých, která - oslavena v nebi - kraluje. Ještě větší radost však působí vědomí, že vaší Královnou je Matka a že milujete jako Matku Tu, kterou nazýváte Paní.

Posvátný obraz totiž ukazuje, že Maria není vzdálená Královna, dlící na trůnu, nýbrž Matka, která v náruči chová Syna a s Ním nás, všechny svoje děti. Je to pravá Matka, s poznamenanou tváří, Matka, která trpí, protože si problémy našeho života bere opravdu k srdci. Je to blízká Matka, která nás nikdy neztrácí z dohledu, je to něžná Matka, která nás drží za ruku na každodenní cestě.

Přeji vám, abyste toto slavnostní jubileum, které slavíte, prožili jako příhodnou chvíli, kdy nikdo z nás necítí, že je sirotkem, protože má každý nablízku Matku, nepřekonatelně něžnou Královnou. Ona nás zná a provází svým typickým mateřským stylem, mírně a zároveň odvážně, nikdy ne dotěrně a ustavičně v dobrém, je trpělivá tváří v tvář zlu a aktivně podporuje svornost.

Madona ať vás obdaří milostí společně se radovat jako rodina shromážděná kolem Matky. V tomto duchu církevního společenství, posílen ještě více tímto jedinečným vztahem Polska k Petrovu nástupci vám ze srdce uděluji apoštolské požehnání. A žádám vás všechny, prosím, modlete se za mne. Děkuji.“

Řekl papež František sto tisícům věřících shromážděných ke mši svaté, kterou dnes dopoledne na prostranství před mariánskou svatyní sloužili biskupové Polska za účasti nejvyšších státních představitelů.

Angelus

27.8.2017

Ježíš chtěl, aby církev měla viditelný střed v Petrovi

Drazí bratři a sestry, dobrý den!

Evangelium této neděle (Mt 16,13-20) nám podává klíčovou pasáž cesty Ježíše a jeho učedníků, moment, ve kterém si Ježíš chce ověřit, do jaké míry věří v Něho. Nejprve chce vědět, co si o Něm myslí lidé; a lidé se domnívají, že Ježíš je prorok, což je pravda, ale nevystihuje to jádro Jeho Osoby a Jeho poslání. Potom klade učedníkům otázku, která mu leží na srdci obzvláště. Zeptá se rovnou: „A za koho mě pokládáte vy?“ (v.15) Spojkou „a“ Ježíš rezolutně odděluje apoštoly od mas jako by říkal: a vy, kdo jste se mnou každý den a znáte

mě zblízka, co jste pochopili navíc? Od svých očekává Mistr zasvěcenou a jinou odpověď než má veřejné mínění. A vskutku, právě takováto odpověď vytryskne ze srdce Šimona Petra: „Ty jsi Mesiáš, Syn živého Boha!“ (v.16). Šimonu Petrovi splývají ze rtů slova, která jsou větší než on a nejsou výrazem jeho přirozených schopností. Možná, že neměl základní školu, ale je schopen říci slova, která jsou mocnější než on. Jsou však inspirována nebeským Otcem (v.17), který zjevuje prvnímu z Dvanácti pravou Ježíšovu identitu. Ježíš je Mesiáš, Syn, jenž je Bohem poslán spasit lidstvo. Tuto odpověď Ježíš chápe jako základ, na kterém, díky víře darované Otcem, může stavět svoje společenství, svoji církev. Proto říká Šimonovi: „Ty jsi Petr – Skála – a na té skále zbuduji svou církev“ (v.18).

Také s námi chce dnes Ježíš pokračovat v budování svojí církve, tohoto domu, který má pevné základy, ale nechybějí v něm trhliny a neustále potřebuje opravy. Neustále. Církev musí být neustále reformována, opravována, jako v časech Františka z Assisi. My se zajisté nepovažujeme za skálu, ale jen za malé kameny. Nicméně, žádný malý kamének není zbytečný, naopak, v Ježíšových rukou se i ten nejmenší kámen stává cenným, protože jej zvedá, nežně na něj hledí, opracovává svým Duchem a dává na správné místo, Jím vždycky zamýšlené, kde může být pro celou stavbu nejužitečnější. Každý z nás je kamínkem, ale v Ježíšových rukou je součástí budovy církve. A my všichni, ačkoli maličci, jsme „živými kameny“ - neboť, jakmile Ježíš vezme do rukou tento svůj kamének, přisvojí si ho, oživí, naplní životem Ducha svatého, životem svojí lásky - a dostává se nám místa a poslání v církvi. Ve společenství života, tvořeném mnoha nejrůznějšími kameny, z nichž vyrůstá jediná budova ve znamení bratrství a sdílení.

Dnešní evangelium nám dále připomíná, že Ježíš chtěl, aby Jeho církev měla také viditelný střed společenství v Petrovi - jenž také není obrovským kamenem, nýbrž kamínkem, který Ježíš uchopil a učinil středem společenství - v Petrovi a v těch, kteří jej následují v odpovědnosti téhož primátu a kteří jsou od začátku spatřováni v biskupovi Říma, města, kde Petr a Pavel vydali svědectví krve.

Svěřme se Marii, Královně apoštolů, Matce církve. Ona byla ve večeradle poblíž Petra, když Duch svatý sestoupil na apoštoly a vybídl je, aby vyšli ven a hlásali všem, že Ježíš je Pán. Ať nás dnes naše Matka podpoří a provází svojí přímluvou, abychom plně uskutečňovali onu jednotu a společenství, za které Kristus a apoštolové prosili a dali svůj život.

Generální audience

30.8.2017

Připomínka povolání oživuje naději (Jan 1,35-39)

Drazí bratři a sestry, dobrý den!

Dnes bych se rád vrátil k jednomu důležitému tématu, totiž ke vztahu mezi nadějí a pamětí, se zvláštním důrazem na připomínku povolání. Pro představu použiji obraz povolání prvních Ježíšových učedníků. Tato zkušenost se do jejich paměti vtiskla natolik, že si někdo zapamatoval dokonce i hodinu: „Bylo kolem čtyř hodin odpoledne“ (Jan 1,39). Tuto epizodu podává evangelista Jan jako živou vzpomínku z mládí, kterou si uchoval nedotčenou až do ve svého stáří. Jan totiž o těchto věcech psal až ke stáru.

K tomuto setkání došlo nedaleko řeky Jordán, kde křtil Jan Křtitel, a oni mladí Galilejci si jej vybrali za svého duchovního vůdce. Jednoho dne přišel Ježíš a nechal se v řece pokřtít. Na druhý den přišel znovu a tehdy Křtitel - tedy Jan Křtitel - dvěma ze svých učedníků řekl: „Hle, beránek Boží!“ (v.36).

A pro ony dva to byla „jiskra“. Opustili svého prvního mistra a vydali se následovat Ježíše. Ten se k nim cestou obrátil a položil jim rozhodující otázku: „Co byste chtěli?“ (v.38). Ježíš v evangeliích vystupuje jako znalec lidského srdce. V oné chvíli potkal dva hledající, zdravé znepokojené mladíky. Vždyť, co je to za mládí, je –li spokojené a neklade si otázku po smyslu? Mladí, kteří nic nehledají, nejsou mladí, jsou v penzi a předčasně zestárlí. Je smutné

vidět penzionovanou mládež... Ježíš v celém evangeliu, při všech setkáních, které se mu na cestách namanou, vystupuje jako ten, kdo rozněcuje srdce. Proto klade onu otázku, aby mohla vyjít najevo touha po životě a štěstí přebývajícím v nitru každého mladého člověka: „Co hledáš?“. Také já bych se dnes chtěl zeptat mladých, kteří jsou tady na náměstí, a těch, kteří naslouchají prostřednictvím médií: „Ty, kdo jsi mladý, co hledáš? Co hledáš ve svém srdci?“.

Tak začíná Janovo a Ondřejovo povolání. Tento začátek přátelství s Ježíšem je natolik silný, že tvoří základ životní a citové pospolitosti s Ním. Oba učedníci začnou přebývat s Ježíšem a hned se stávají misionáři, protože po tomto setkání se nevracejí domů uklidnění, nýbrž ihned strhují také svoje bratry – Šimona a Jakuba. Vyhledají je a řeknou jim: „Našli jsme Mesiáše, našli jsme velkého proroka“. Oznamují zvěst. Stanou se misionáři setkání, jež bylo tak úchvatné a obšťastňující, že si onen den, který osvítil a zorientoval jejich mládí, učedníci navždy zapamatovali.

Jak objevit svoje povolání v tomto světě? Mnoha způsoby, avšak tento evangelní úryvek nám říká, že prvním indikátorem je radost ze setkání s Ježíšem. Manželství, zasvěcený život - každé pravé povolání - začíná setkáním s Ježíšem, který nám dává radost a novou naději. Skrze zkoušky a těžkosti nás přivádí ke stále plnějšimu a většímu setkání s Ním, k plné radosti.

Pán nechce muže a ženy, kteří za Ním jdou neradi, aniž by v srdci zakoušeli toto vanutí radosti. Vy, kdo jste na tomto náměstí, zeptám se vás - a každý ať si sám odpoví - zakoušíte ve svém srdci toto vanutí radosti? Každý ať se zeptá: „Mám ve svém nitru, v srdci toto vanutí radosti?“ Ježíš chce lidi, kteří zakusili, že být s Ním skýtá nezměrné štěstí, které lze v životě každý den obnovovat. Učedník Božího království, který neprožívá tuto radost, nezvěstuje evangelium tomuto světu; je sklíčen. Hlasatelem Ježíše se nestaneme broušením zbraní rétoriky. Můžeš mluvit a mluvit, ale chybí-li to další... Jak se stát hlasatelem Ježíše? Tím, že si uchováš v očích třpyt pravého štěstí. Vidíme mnoho křesťanů - i mezi námi - kteří ti očima předávají radost víry, pouhýma očima!

Z tohoto důvodu křesťan - jako Panna Maria - uchovává oheň svojí zamilovanosti, lásky k Ježíši. Zajisté existují životní zkoušky, chvíle, kdy je třeba jít kupředu navzdory chladu a protivětru, navzdory spoustě hořkostí. Křesťané však znají cestu, vedoucí k onomu posvátnému ohni, kterým se vzňali jednou provždy.

Avšak prosím vás, nedávejme za pravdu rozčarovaným a sklíčeným lidem, nedopřávejme sluchu těm, kdo zhášejí hned u zrodu veškeré nadšení, když říkají, že žádný podnik nestojí za celoživotní obětí; nenaslouchejme „starým“ srdcím, která dusí mladickou euforii. Jděme ke starcům, jejichž oči září nadějí! Pěstujme zdravé utopie: Bůh chce, abychom byli schopni snít jako On a spolu s Ním, putovat a dobře si cestou všimnout reality. Snít o jiném světě. A když sen pohasne, začněme snít znovu a s nadějí čerpejme v paměti počátků, oněch doutnajících uhlíků, které - po životě možná ne zcela dobrém - přikrývá popel našeho prvního setkání s Ježíšem.

Toto je tedy zásadní dynamika křesťanského života: pamatovat na Ježíše. Pavel svému učedníkovi řekl: „Mysli na Ježíše Krista“ (2 Tim 2,8); toto je rada velikána svatého Pavla: „Pamatuj na Ježíše Krista“. Upamatovávat se na Ježíše, na oheň lásky, ve které jsme kdysi pojali svůj život jako projekt dobra, a oživovat tímto plamenem svoji naději.

31.8.2017

Římský biskup se setkal s představiteli judaismu

Vatikán. Pokroky katolicko-židovského dialogu zmínil papež na dnešním setkání s delegací rabínů, kteří mu představili společný dokument nazvaný *Mezi Jeruzalémem a Římem*.

Delegaci tvořili představitelé Evropské rabínské konference, Americké rabínské rady a Komise Izraelského vrchního rabinátu a vedl ji rabín Pinchas Goldschmidt. „Laskavostí Nejvyššího je dialog na naší společné cestě plodný“ – řekl v úvodu římský biskup s poukazem na zmíněný dokument.

„Ve svém textu vyjadřujete zvláštní uznání koncilní deklaraci Nostra Aetate, jehož čtvrtá kapitola je pro nás jakási magna charta dialogu s židovským světem. Její postupná aktualizace umožňuje našim vztahům stávat se více přátelskými a bratrskými. Nostra Aetate objasnila, že počátky křesťanské víry sahají podle Božího tajemství spásy až k patriarchům, Mojžíšovi a prorokům, a poněvadž je náš společný duchovní odkaz veliký, je zapotřebí podporovat vzájemné poznávání a vzájemnou úctu zejména pomocí biblických studií a bratrských rozhovorů (srov. č.4). Během posledních deseti let jsme se tak mohli sblížit, vést účinný a plodný dialog; prohloubili jsme svoje vzájemné poznání a zintenzivnili svoje přátelské svazky.“

Papež poukázal také na to, že židovská deklarace *Mezi Jeruzalémem a Římem* vůbec neskrývá teologické odlišnosti mezi našimi tradicemi víry, avšak vyjadřuje rozhodnou vůli těsnější spolupráce nyní i v budoucnosti.

„Váš dokument Mezi Jeruzalémem a Římem se obrací ke katolíkům, které nazývá »partnery, blízkými spojenci, přáteli a bratry při společném hledání lepšího světa, těšícího se pokojem, spravedlností a bezpečností«. Jiná pasáž uznává, že »katolíci a židé navzdory hlubokým teologickým rozdílům sdílejí některá věroučná přesvědčení« a také tvrdí, že »náboženská vyznání mají k ovlivňování a inspirování uplatňovat mravní jednáním a náboženskou výchovu a nikoli válku, donucování či sociální nátlak«. Toto je velmi důležité. Kéž Věčný žehná a osvětluje naši spolupráci, abychom mohli společně přijímat a lépe uskutečňovat svoje plány, »plány pokoje a nikoli zkázy« vstříc »budoucnosti naplněné nadějí« (Jer 29,11).“

Svatý otec v závěru své promluvy poblahobřál delegaci evropských, izraelských a amerických rabínů u příležitosti blížícího se Nového roku Židovského kalendáře.

„Ještě jednou vám děkuji za vaši návštěvu a prosím vás, abyste na mne pamatovali ve svých modlitbách. Nakonec bych vám i nám všem rád vyprosil požehnání Nejvyššího ke společné cestě přátelství a důvěry, jež je před námi. Kéž Všemohoucí ve svém milosrdenství udělí nám a celému světu pokoj. Šalom alechem!“

Řekl dnes dopoledne papež František delegaci izraelských, evropských a amerických rabínských konferencí, které mu představili společnou deklaraci o vztahu judaismu ke katolické církvi.

1.9.2017

Změnit způsob našeho vztahování se ke světu - vyzývají František a Bartoloměj

Vatikán. Římský biskup František a konstantinopolský patriarcha Bartoloměj napsali k letošnímu Světovému dni modliteb za péči o stvoření (1. září) společné poselství.

„Příběh o stvoření nám podává panoramatický pohled na svět. Písmo zjevuje, že Bůh „na počátku“ pověřil lidstvo spolupráci na péči o životní prostředí a na jeho ochraně. Na začátku, jak čteme v Genezi (2,5), „ještě nebylo na zemi ani polní křoví, ani ještě nevyrostla žádná polní tráva, protože Hospodin Bůh neseslal déšť na zem a nebyl člověk, který by obdělával půdu.“ Země je nám svěřena jako vznešený dar a dědictví, za nějž jsme všichni zodpovědní, aby „na konci“ bylo vše, co je na nebi i na zemi, sjednoceno v Kristu (Ef 1,10). Lidská důstojnost a prosperita se hluboce pojí v péči o celé stvoření.

Nicméně, „mezitím“, se dějiny světa prezentují velmi odlišně. Na scénu vstupuje mravní úpadek, ve kterém svými postoji a jednáním vůči stvoření zatemňujeme svoje poslání být spolupracovníky Boha. Náš sklon narušovat jemné a vyrovnané ekosystémy světa, nenasytná žádost manipulovat a kontrolovat omezené zdroje planety, chamtivá snaha dosahovat na trhu neomezených zisků – toto všechno nás odcizuje původnímu plánu se stvořením. Nerespektujeme už přírodu jako sdílený dar, ale považujeme ji za soukromý majetek. Nevztahujeme se už k přírodě tak, abychom ji udržovali, ale spíše se jí zmocňujeme, abychom vydržovali svoje struktury.

Důsledky této alternativní vize světa jsou tragické a trvalé. Lidské i přírodní prostředí se zhoršují zároveň a horšící se stav planety dopadá na nejslabší lidi. Vliv klimatických změn se odráží především na těch, kdo v různých částech zeměkoule žijí chudě. Naše povinnost odpovědně užívat pozemská dobra implikuje uznání a respekt vůči každému člověku a všem živým tvorům. Naléhavé povolání a vyzvání chopit se péče o stvoření je adresováno celému lidstvu, aby se přičinilo o udržitelný a integrální rozvoj.

Sjednocení toutéž starostí o stvoření a uznávající, že země je společné dobro, vybízíme proto vroucně všechny lidi dobré vůle, aby první den v září věnovali čas modlitbě za stvoření. Při této příležitosti chceme vzdát díky dobrému Stvořiteli za velkolepý dar stvoření a zasadit se za péči o ně a za jeho ochranu pro dobro budoucích generací. Víme ostatně, že bychom se marně namáhali, kdyby Pán nebyl s námi (srov. Žl 126/127) a kdyby modlitba nebyla středem našich reflexí i bohoslužeb. Cílem naší modlitby je totiž změna způsobu vnímání světa za účelem změnit způsob našeho vztahování se ke světu. Cílem našeho předsevzetí je stát se odvážnými v přijímání jednoduchého a solidárního životního stylu.

Obracíme se k těm, kdo zauímají významné pozice v sociálním, ekonomickém, politickém a kulturním prostředí s naléhavou výzvou, aby odpovědně naslouchali křiku země, dbali o potřeby těch, kdo jsou marginalizováni, a především, aby vyhověli četným prosbám a podpořili globální konsenz a dosáhlo se tak uzdravení zraněného stvoření. Jsme přesvědčeni, že nemůže být dosaženo opravdového a trvalého řešení ekologické krize a klimatických změn bez kolektivní a sladěné odpovědi, bez sdílené odpovědnosti schopné skládat účty z toho, co bylo vykonáno, a bez toho, aniž by byla dána priorita solidaritě a službě.“

Píší ve společném poselství papež František a ekumenický patriarcha Bartoloměj.